137. ԻՐԵՔ ԴԺԱՐ ԲԱՆ

Ժամանակով, կըսին, հալվոր մը, հոգին տալուց յառաջ, կէրթա մըսա իմաստունն։

— Աստվածախո՛ս մարդ, հարիր տարու մոտ իմ, չուրի չըսոր աշխարհ չը հասկըցեր իմ, մեկ ջոտքսի ջոդա, մեկըլն ի գերեզման, ճրգի հարցում մե տամ. քա՞նի տեսակ դժար բան կա։

Իմաստունն զգլուխ կօրորե։

— Հա՛,— կըսե,— աշխար ո՞ն է հասկըցի, օր դու հասկընաս, հմա թե դուզիս ջիմնաս, իմ կառձ խելքով, մըջ աշխար իրեք տեսակ դժար բան կա՝ աղքատութեն, բաժանութեն, մահ։

Կըսին, էդ իրեք խոսք հալվորն է տարածի աշխըրի մեկ ծերից-ծիր, էկի հասի մըզի ու մըղնե լե պտի էրթա հուր-հավիտենից։